

**7è FESTIVAL
CINEMA
GIRONA**

Roser Bover va dissenyar
el cartell del 7è Festival
de Cinema de Girona.

FILMOTECA DE GIRONA, CASA DE CULTURA TOMAS LORENTANA
Dies 6 i 7 d'octubre del 1995

Aportacions videogràfiques al Festival de Girona

Lluís Valentí

A la secció videogràfica del Festival de Cinema de Girona es varen presentar vuit pel·lícules a competició, tres procedents de Barcelona, una de la Bisbal, una de Salt i tres de Girona ciutat. El premi a la millor realització videogràfica va ser per Isabel Gardela amb l'obra *Caps*; també es va atorgar un premi d'animació a Joan Carles Bereché, Ferran Royan, Mònica Campabadal, Eugènia Agustí i Francesc González per *TV Trek*, i dues mencions d'honor, una a *La carta d'un escolar* de Llorenç Soler, per la qualitat formal de la seva obra, i a *Correfoc, deu anys* de Xavier

Codolar, que va destacar per la seva característica de reportatge en directe.

El jurat no va poder manifestar la mateixa satisfacció que el de la secció cinematogràfica, respecte a la factura de les seves obres. Les quatre guardonades tenien una factura correcta, mentre que la resta alternava entre una experimentació i un naïf. Les més atrevides, quant a recerca creativa cinematogràfica, són les de Carles Camps *De la visió* i la de Llorenç Espanyol *Demiürgs*; pel seu esperit crític i social destaca *Contrast* d'Eduard Sánchez i la més romàntica és la d'Óscar Pérez.

Lluís Valentí és crític de cinema.

Els vídeos del Festival

Caps, Isabel Gardela, Barcelona 1995. Durada: 18 minuts. Format original: Betacam.

Isabel Gardela és una jove realitzadora catalana amb un llarg currículum cinematogràfic, ha treballat a Barcelona en diverses produccions: *Boom boom* de Rosa Vergés, *Cadàveres para el lunes* de Joaquim Torres, diversos treballs a Televisió de Catalunya, Televisió Espanyola i Televisió Interactiva. Com a directora ha realitzat les pel·lícules cinematogràfiques *In Noce*, *No obris la porta a un cec* i *J.V.*, aquesta última es va presentar l'any passat al Festival de Cinema de Girona. Actualment està rodant un esquetx per a un llargmetratge produït per Carles Benpar.

El vídeo guanyador del Festival de Girona, *Caps*, és una desfílada de fauna urbana, pròpia de la zona de l'Eixample de Barcelona, per davant d'un quadre, un cap pintat per Tàpies en unes proporcions monumentals. Cada individu verbalitza mentalment les seves impressions davant l'obra pictòrica, manifestant un punt de vista conseqüent a la seva idiosincràsia i a les circumstàncies que l'envolten. El perfil psicològic de la galeria de personatges que desfilen té un nivell descriptiu, però per la minuciositat de la descripció i la seva agudes, la pel·lícula aconsegueix un nivell crític interessant.

TV Trek, Joan Carles Bereché, Ferran Royan, Mònica Campabadal, Eugènia Agustí i Francesc González. Barcelona, 1995. Durada: 3 minuts. Format original: Betacam.

És una breu animació realitzada amb ordinador, té una plàstica abstracta, però que s'excusa en una base real: «una làmpada d'un televisor es fon, el punt que apareix pren vida i entra en l'interior del televisor, reparen l'avaria però hi ha un gos al voltant», segons el redactat de la seva fitxa. Les imatges abstractes omplen de contingut estètic la pantalla, en un ball de línies i colors harmonitzant amb la música. En conclusió *TV Trek* ens ofereix un joc visual lúdic amb una impecable factura.

La carta d'un escolar, Llorenç Soler, Barcelona, 1995. Durada: 25 minuts. Format original: Betacam.

La carta d'un escolar és un documental sobre l'Escolania de Montserrat, el vídeo descriu el que és un dia de la vida d'un escolar a l'emblemàtic monestir. La narració en *off* té un estil

epistolari, se sustenta en la carta d'un escolar que va explicant, opinant i poetitzant el significat de l'Escolania de Montserrat, des del seu punt de vista infantil i il·lusionat per la seva vocació.

La realització videogràfica és un treball perfeccionista que dignifica la vida de l'escolar sense caure en èmfasis, reiteracions ni sensibleries, que el tema fàcilment podria conduir-hi. El documental en cap moment perd el seu encant ni el seu interès; cal destacar que els millors moments els aconsegueix en els temps musicals on la càmera va movent-se obrint i tancant l'enorme espai del recinte de la coral al ritme melòdic de les seves veus, tot captant rigorosament l'esperit del monestir.

Correfoc, deu anys, Xavier Codolar, la Bisbal, 1995. Durada: 8 minuts. Format original: Betacam.

Correfoc, deu anys és un reportatge on s'explica com es va formar el grup bisbalenc de correfocs. La vida del grup empordanès està testimoniada per un dels seus fundadors, però el cos del vídeo està configurat pel seu espectacle piròman. Les imatges del foc són preses en directe durant els seus espectacles i per tant en detriment a les possibilitats de dur a terme una realització recreada, però d'altra banda es fa meritori de ser un reportatge en directe.

La posada en escena de *Correfoc, deu anys* de Codolar ha de tenir totes les concessions que exigeix l'obra d'encàrrec; en aquest cas el testimoniatge de deu anys d'aquest grup; malgrat tot, l'obra aconsegueix sobresortir de l'interès estricta que pugui tenir per al client.

Contrast, Eduard Sánchez, Girona 1995. Durada: 15 minuts. Format original: vídeo domèstic

Eduard Sánchez té un llarg currículum dins el cinema *amateur*. En el camp que ha estat més reconegut i guardonat és en l'animació, recordem *Suc de taronja* projectada als cinemes Plaça en la tercera edició del Festival on animava unes taronges, o a *Square dance*, premiada a la sisena edició del nostre Festival, on partint d'unes imatges reals realitza un cinema amb estètica d'animació. Eduard Sánchez sempre ha volgut afirmar-se pels seus continguts crítics, els quals ja estaven presents en les seves animacions, però volia fer-ho de forma més explícita, aleshores, al llarg de la seva filmografia alternava el seu genuí estil per realitzar pel·lícules de *missatge* amb un estil realista com *El caminant*, encara que amb aquest tipus de cinema no ha aconseguit l'èxit de les anteriors.

Contrast conserva aspectes del seu cinema d'animació, pel joc divers de les imatges, i aspectes del seu cinema realista pel conjunt de la seva factura. En aquest film, Sánchez va alternant imatges contrastades d'una mateixa ciutat, anunciant i denunciant el que comporta la vida moderna dins l'urbs; l'alternança d'imatges fa que l'autor s'expressi subtilment en la seva crítica i aquesta subtilitat és la base d'aquesta pel·lícula.

Demiürgs, Llorenç Espanyol i Lluís Llinàs. Girona, 1995. Durada: 10 minuts. Format original: vídeo domèstic

Els autors de *Demiürgs* són Llorenç Espanyol, un estudiant d'arquitectura, que actualment està en la fase de projecte de fi de carrera, en el seu currículum té estudis cinematogràfics realitzats al Centre d'Estudis Cinematogràfics de Barcelona. També signa l'autoria del videograma Lluís Llinàs, actor que actualment està als Estats Units intentant obrir-se camí amb la seva professió.

Fills de la generació *sixty*, representada per la rebel·lió, els autors manifesten totes les contradiccions lògiques i coherents de la nova generació. L'obra té tota l'explosió d'un manifest juvenil, està construïda amb una factura a vegades descuidada expressament, perquè la dotació de mitjans és secundària i prioritza l'expressió d'un contingut que bull dins les venes d'aquests nois com a conseqüència de tants anys d'acumulació cultural, que irrevocablement han rebut de forma unidireccional.

Demiürg és un personatge de Plató que forma part de la mitologia clàssica; està entre déu i els homes, però no pot revelar de forma directa les *veritats més transcendents*. Llorenç Espanyol planteja l'obra com un viatge iniciàtic a la recerca d'aquesta *veritat*; la seva resolució concluirà com un *gag*, encara que en el seu concepte, a mi personalment, em recorda la poesia d'Omar Kheyyam. La narració cinematogràfica s'articula dins les pautes del gènere d'intriga, per la qual cosa li seria fàcil caure en un mimetisme del cinema comercial, però se n'escapa precisament per la seva postura irònica als mateixos referents que va parodiant. En conclusió podem afirmar que la pel·lícula esdevé una rèplica als conceptes culturals heretats de la generació precedent.

De la visió, Carles Camps. Salt, 1995. Duració: 13 minuts. Format original: vídeo domèstic

Carles Camps és un apassionat de la creació cinematogràfica, es podria dir que va néixer amb una càmera a les mans. *De la visió* és una crítica a la proliferació de mitjans audiovisuals, el seu ús, els seus abusos, però al mateix temps és una manifestació d'amor al mateix medi. L'autor la considera una

obra oberta, que continuarà ampliant indefinidament. El seu estil parteix d'una base realista, la il·luminació forma part del principi estètic de mantenir les ombres naturals, la càmera no abandona la continuïtat temporal i evita un muntatge de ficció; fins i tot en algunes transicions no perd de vista la imatge principal. El relat de la pantalla va acompanyat d'un discurs literari dens, basant-se en textos clàssics i assajos de comunicologia. En conclusió, *De la visió* és una obra carregada de contingut, un contingut que es medialitza racionalment i directament cap a l'espectador i no a través d'una història dramatitzada.

Semejantes, Óscar Pérez. Girona, 1995. Durada: 12 minuts. Format original: vídeo domèstic

Un equip, format majoritàriament per estudiants de lletres de la Universitat de Girona, han realitzat una pel·lícula de factura *amateur* amb totes les connotacions naïfs que comporta. El guió és de Francesc de Lara i de la direcció se n'ha encarregat Óscar Pérez. Óscar ha utilitzat l'estil del cinema mut, evitant diàlegs i *off*; a pesar que sovint es veu l'acció de parlar, en cap moment de la pel·lícula se sent la veu dels personatges, en canvi es poden llegir intertítols explicatius, com en el cinema mut, encara que en realitat no són per compensar als diàlegs sinó per facilitar la comprensió del significat dramàtic.

Semejantes, segons l'argument de la seva fitxa és «un artista que veu com la seva obra pren vida». En aquest plantejament és on es podria treure a discussió la polèmica idea d'Oscar Wilde «la vida imita l'art i no l'art a la vida», però deixarem el debat per a una altra ocasió. El fil narratiu de la pel·lícula el dibuixa un personatge femení, interpretat per Sarah Formet, que es caracteritza per tenir una bellesa botticelliana; curiosament porta un vestit florejat, que acaba de configurar-li la imatge renaixentista. Els altres dos personatges són masculins i giren al seu entorn. L'acció que es desencadena és llarga i complexa, per estar narrada en dotze minuts, sense paraules i amb la limitació que els representa aquest mitjà.